HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

31 octombrie 2019*

„Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Revocare a deciziei inițiale a camerei de recurs prin care a fost respinsă în parte cererea de declarare a nulității mărcii Uniunii Europene verbale REPOWER”

În cauza C-281/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 20 aprilie 2018,

Repower AG, cu sediul în Brusio (Elveția), reprezentată de R. Kunz-Hallstein, de H. P. Kunz-Hallstein și de V. Kling, Rechtsanwälte,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de D. Botis și de J. F. Crespo Carrillo, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

repowermap.org, cu sediul în Berna (Elveția), reprezentată de P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado,

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, domnii T. von Danwitz și C. Vajda (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: doamna V. Giacobbo-Peyronnel, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 martie 2019,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 mai 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Repower AG solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 21 februarie 2018, Repower/EUIPO – repowermap.org (REPOWER) (T-727/16, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2018:88), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei Camerei a cincea de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 3 august 2016 [cauza R 2311/2014-5 (REV)] privind o procedură de declarare a nulității între repowermap.org și Repower (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind [marca Uniunii Europene] (JO 2009, L 78, p. 1) a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2015/2424 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2015 (JO 2015, L 341, p. 21), care a intrat în vigoare la 23 martie 2016. Întrucât decizia în litigiu a fost adoptată la 3 august 2016, acesteia îi sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului nr. 207/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul 2015/2424.

3 Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul 2015/2424, conține un titlu IX, intitulat „Dispoziții de procedură”. Acest titlu cuprinde secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, compusă din articolele 75-84 din regulamentul menționat. Articolul 4 din Regulamentul 2015/2424 prevede că anumite dispoziții ale Regulamentului nr. 207/2009 nu vor fi aplicabile decât de la 1 octombrie 2017. Articolul 75, articolul 80 alineatele (1) și (2), precum și articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 figurează printre aceste dispoziții. În speță, având în vedere data adoptării deciziei în litigiu, articolul 75, articolul 80 alineatele (1) și (2), precum și articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 în versiunea lor inițială rămân aplicabile acestei decizii.

4 Potrivit articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, intitulat „Motivarea hotărârilor”:

„Hotărârile Oficiului sunt motivate. Acestea nu se pot întemeia decât pe motive sau dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații.”

5 Articolul 80 din Regulamentul nr. 207/2009, intitulat „Eliminarea sau revocarea”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Atunci când Oficiul efectuează o înscriere în registru sau ia o decizie care conține o eroare de procedură evidentă, care îi este imputabilă, acesta asigură eliminarea înscrierii respective sau revocarea deciziei. În cazul în care există numai o singură parte la procedură ale cărei drepturi au fost încălcate prin înscriere sau prin act, eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei este dispusă chiar dacă, pentru partea respectivă, eroarea nu a fost evidentă.

(2) Eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei, prevăzute la alineatul (1), se dispun din oficiu sau la cererea uneia dintre părțile la procedură, de către instanța care a făcut înscrierea sau care adoptă decizia. Eliminarea sau revocarea sunt efectuate în termen de șase luni de la data înscrierii în registru sau de la adoptarea deciziei, după ce au fost ascultate părțile la procedură, precum și eventualii titulari de drepturi asupra mărcii comunitare în cauză care sunt înscriși în registru.”

6 Articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009, intitulat „Trimitere la principiile generale”, prevede:

„În absența unei dispoziții de procedură în prezentul regulament, în regulamentul de punere în aplicare, în regulamentul privind taxele sau în regulamentul de procedură al camerelor de recurs, Oficiul ia în considerare principiile general admise în domeniu în statele membre.”

Istoricul litigiului

7 Tribunalul a rezumat istoricul litigiului la punctele 1-12 din hotărârea atacată, după cum urmează:

„1 La 26 iunie 2009, în temeiul Regulamentului […] nr. 207/2009 […], reclamanta, [Repower], a obținut, de la [EUIPO], protecția în Uniunea Europeană a înregistrării internaționale nr. 1020351 a mărcii verbale REPOWER.

[…]

3 La 3 iunie 2013, intervenienta, repowermap.org, a introdus o cerere de declarare a nulității mărcii contestate […] Aceasta a susținut că marca contestată era descriptivă și lipsită de caracter distinctiv în raport cu toate produsele și serviciile acoperite de marca în cauză.

4 La 9 iulie 2014, divizia de anulare a admis [în parte] cererea de declarare a nulității […]

[…]

6 La 8 septembrie 2014, intervenienta a formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 […]

7 Prin Decizia din 8 februarie 2016, Camera a cincea de recurs a EUIPO a respins calea de atac (denumită în continuare «Decizia din 8 februarie 2016»). […]

8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 26 aprilie 2016, intervenienta a formulat o acțiune împotriva Deciziei din 8 februarie 2016. Această cauză a fost înregistrată cu numărul T-188/16.

9 Prin comunicarea din 22 iunie 2016, Camera a cincea de recurs a informat părțile că, în urma introducerii acțiunii în fața Tribunalului în cauza T-188/16, repowermap/EUIPO – Repower (REPOWER), a constatat că Decizia din 8 februarie 2016 este viciată de o lipsă de motivare în sensul articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009 […] Camera de recurs a precizat că, din cauza acestei motivări insuficiente și în aplicarea articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009 […], considera adecvat să revoce Decizia din 8 februarie 2016, pentru a efectua o analiză detaliată a caracterelor distinctiv și descriptiv ale mărcii contestate cu privire la produsele și serviciile vizate de acest semn. Camera de recurs a invitat părțile să prezinte observații cu privire la intenția sa de a revoca Decizia din 8 februarie 2016.

10 Reclamanta a transmis observații la 5 iulie 2016. Aceasta susținea în esență că, atât timp cât dispozitivul Deciziei din 8 februarie 2016 nu a fost modificat, motivarea acesteia putea fi dezvoltată, în condițiile prevăzute la articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009 […] Pe de altă parte, reclamanta considera că o revocare a Deciziei din 8 februarie 2016 în temeiul articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009, care nu exista sau nu mai exista în versiunea consolidată a Regulamentului nr. 207/2009, publicată în baza de date EUR-Lex, nu era posibilă deoarece acest articol nu conferea decât o competență examinatorilor EUIPO, iar un viciu de motivare nu constituia un viciu de procedură în sensul articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009. În sfârșit, aceasta afirma că reieșea din Decizia Marii Camere de Recurs a EUIPO din 28 aprilie 2009 (cauza R 323/2008-G) (denumită în continuare «decizia Marii Camere de Recurs») că nu pot fi revocate deciziile EUIPO împotriva cărora era în curs de soluționare o acțiune pe rolul Tribunalului.

11 Intervenienta a transmis observații la 20 iulie 2016. Aceasta a subliniat că articolul 80 din Regulamentul nr. 207/2009, ca regulă specifică, era aplicabil în locul principiilor generale la care se referea articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009. Aceasta a remarcat de asemenea că răspunsul la problema dacă motivarea insuficientă constituie o eroare de procedură este incert și

că este foarte probabil ca revocarea Deciziei din 8 februarie 2016 pentru insuficiența motivării să nu fie admisă. Aceasta a considerat că, având în vedere circumstanțele amintite, era mai bine să se continue procedura în fața Tribunalului în cauza T-188/16, repowermap/EUIPO-Repower (REPOWER).

12 Prin [d]ecizia [în litigiu], Camera a cincea de recurs a EUIPO a revocat Decizia din 8 februarie 2016 […] Aceasta a explicat că, contrar îndoielilor exprimate de părți, articolul 80 din Regulamentul nr. 207/2009 continua să fie aplicabil după intrarea în vigoare a Regulamentului 2015/2424. În plus, aceasta a subliniat că EUIPO era obligat să își motiveze deciziile și în special să analizeze motivele de refuz în ceea ce privește produsele și serviciile în cauză, astfel încât motivarea insuficientă, astfel cum a fost identificată în Decizia din 8 februarie 2016, era o eroare vădită de procedură, în sensul articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009, care trebuia să fie corectată."

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

8 Prin cererea introductivă înregistrată la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2016, recurenta a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu.

9 În susținerea acțiunii formulate, recurenta invoca patru motive întemeiate, în primul rând, pe lipsa unui temei juridic, în al doilea rând, pe lipsa de competență a camerelor de recurs de a revoca propriile decizii, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009, a Orientărilor EUIPO privind examinarea, precum și a principiilor bunei administrări, securității juridice și autorității de lucru judecat și, în al patrulea rând, pe lipsa de motivare.

10 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins în totalitate acțiunea. La punctele 53-59 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat mai întâi că camera de recurs nu putea să întemeieze decizia în litigiu pe articolul 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, în măsura în care o lipsă de motivare nu constituie o eroare de procedură evidentă în sensul acestei dispoziții. La punctele 60-88 și 92-95 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat în continuare că decizia în litigiu putea fi întemeiată pe principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale, condițiile de aplicare ale principiului menționat fiind îndeplinite. Deși EUIPO a săvârșit o eroare în alegerea temeiului juridic al deciziei în litigiu, Tribunalul a amintit, la punctul 89 din hotărârea atacată, că o astfel de eroare nu determină anularea actului în cauză decât în cazul în care ea îi poate afecta conținutul. Întrucât a constatat, la punctele 90 și 91 din hotărârea atacată, că eroarea camerei de recurs cu privire la alegerea temeiului juridic nu justifica anularea deciziei în litigiu, Tribunalul a respins acțiunea.

Concluziile părților în fața Curții

11 Prin recursul formulat, Repower solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– anularea deciziei în litigiu; și

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

12 EUIPO și repowermap.org solicită Curții respingerea recursului și obligarea Repower la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

Cu privire la interesul de a exercita recursul

Argumentele părților

13 Potrivit repowermap.org, recurenta nu mai are un interes de a solicita anularea deciziei în litigiu. Prin trimiterea la punctul 91 din hotărârea atacată, repowermap.org arată că Tribunalul, întrucât a constatat că Decizia din 8 februarie 2016 era afectată de o lipsă de motivare, ar trebui să anuleze această decizie în cadrul procedurii privind cauza înregistrată cu numărul T-188/16, în prezent pendinte în fața sa, în cazul în care Curtea ar admite recursul și ar anula decizia în litigiu. O asemenea situație ar crea proceduri suplimentare, în timp ce rezultatul nu ar fi probabil diferit de situația actuală. Întrucât recurenta nu poate obține astfel niciun beneficiu din menținerea Deciziei din 8 februarie 2016, repowermap.org consideră că recursul este inadmisibil.

14 În ședință, recurenta a afirmat că avea în continuare un interes de a obține anularea deciziei în litigiu. Ea a susținut în special, prin trimiterea la al patrulea motiv al recursului, că decizia în litigiu a avut ca efect revocarea în totalitate a Deciziei din 8 februarie 2016, în condițiile în care aceasta din urmă îi era în parte favorabilă. Ea concluzionează că anularea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu și, prin urmare, menținerea Deciziei din 8 februarie 2016 ar avea drept consecință reluarea procedurii în cauza T-188/16, ceea ce i-ar permite să își valorifice pretențiile, inclusiv în recurs în fața Curții, pentru a împiedica anularea acestei decizii și pentru a garanta astfel drepturile pe care le are în temeiul deciziei menționate.

15 În cursul ședinței, EUIPO a considerat că recurenta nu mai are un interes de a exercita recursul. Admițând totodată că o parte din Decizia din 8 februarie 2016 îi era favorabilă recurentei, EUIPO a amintit că el însuși a recunoscut că decizia menționată era afectată de nelegalitate pentru lipsa motivării, astfel încât, în aceste condiții, recurenta nu poate invoca beneficiul deciziei respective.

Aprecierea Curții

16 Potrivit unei jurisprudențe constante, existența unui interes de a exercita acțiunea pentru autorul unui recurs presupune ca recursul să poată, prin rezultatul său, să îi aducă un beneficiu (Hotărârea din 19 octombrie 1995, Rendo și alții/Comisia, C-19/93 P, EU:C:1995:339, punctul 13, Ordonanța din 5 iulie 2018, Wenger/EUIPO, C-162/18 P, nepublicată, EU:C:2018:545, punctul 13 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 13 iulie 2000, Parlamentul European/Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, punctul 33).

17 În speță, este cert că Decizia din 8 februarie 2016, revocată prin decizia în litigiu, îi era favorabilă recurentei, în măsura în care prin aceasta se respingea calea de atac formulată de repowermap.org împotriva deciziei diviziei de anulare din 9 iulie 2014, care era, la rândul său, favorabilă recurentei.

18 Astfel, în cazul în care recursul în prezenta cauză ar fi admis și, ulterior, decizia în litigiu ar fi anulată, Decizia din 8 februarie 2016 ar fi menținută, iar recursul i-ar aduce, prin rezultatul său, un beneficiu recurentei. În fapt, menținerea eventuală a acestei decizii i-ar asigura recurentei posibilitatea de a menține protecția în Uniunea Europeană a înregistrării internaționale nr. 1020351 a mărcii verbale REPOWER pentru anumite produse și servicii.

19 Această constatare nu este infirmată de argumentația repowermap.org, întemeiată pe faptul că, la punctul 91 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că Decizia din 8 februarie 2016 ar trebui anulată în cadrul acțiunii în anulare înregistrate cu numărul de cauză T-188/16 și că, în consecință, admiterea recursului nu i-ar aduce recurentei decât un beneficiu temporar.

20 În fapt, nu este de competența Curții, în cadrul examinării interesului de a exercita acțiunea, să respingă existența unui astfel de interes pentru motivul că, în hotărârea atacată, Tribunalul ar fi apreciat în mod incidental legalitatea Deciziei din 8 februarie 2016, deși aceasta nu făcea obiectul acțiunii introduse în fața sa. În măsura în care este necesar să se ia în considerare Decizia din 8 februarie 2016, care este legată intrinsec de decizia în litigiu, trebuie arătat că este vorba despre o chestiune de fond, Curtea neputând să pornească de la ipoteza că Decizia din 8 februarie 2016 este nelegală în stadiul examinării interesului de a exercita acțiunea. În acest cadru, este necesar, dar suficient, ca, prin rezultatul său, recursul introdus în fața Curții să îi poată aduce un beneficiu părții care l-a declarat, situație care se regăsește în speță, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 17 și 18 din prezenta hotărâre.

21 În aceste condiții, trebuie să se constate că recurenta are un interes de a exercita prezentul recurs.

Cu privire la fond

22 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă cinci motive. Prin intermediul primului motiv, recurenta afirmă că, întrucât a modificat în cursul procedurii în fața Tribunalului argumentația sa referitoare la temeiul juridic al deciziei în litigiu, prin recurgerea la principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale, EUIPO a modificat însuși obiectul litigiului. În cadrul celui de al doilea motiv, recurenta arată că Tribunalul a aplicat în mod eronat principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale, în măsura în care dispozițiile Regulamentului nr. 207/2009 în vigoare la data adoptării deciziei în litigiu constituiau *leges speciales* și nu permiteau, în această calitate, aplicarea principiului menționat. Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta îi reproșează Tribunalului faptul că a răsturnat sarcina probei în cadrul articolului 83 din Regulamentul nr. 207/2009. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta susține că, presupunând chiar că principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale este aplicabil, Decizia din 8 februarie 2016 nu ar fi trebuit, din rațiuni de protecție a încrederii legitime, să fie revocată în totalitate. În sfârșit, al cincilea motiv este întemeiat pe un viciu de motivare a deciziei în litigiu.

Cu privire la motivele primul-al patrulea

23 Prin intermediul primelor patru motive, recurenta susține în esență că Tribunalul, prin aplicarea principiului general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale, dacă este cazul, coroborat cu articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009, a săvârșit erori de drept.

24 În special, în cadrul celui de al doilea motiv, care trebuie analizat în primul rând, recurenta susține, printre altele, că Tribunalul a încălcat principiul potrivit căruia legile speciale derogă de la legile generale. Potrivit recurentei, articolul 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 nu permite, în calitate de normă de excepție și de *lex specialis*, să se recurgă la principiile de drept general admise în statele membre, prevăzute la articolul 83 din regulamentul menționat, nici la principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale. Astfel, EUIPO nu și-ar putea revoca deciziile decât în situația prevăzută de dispoziția menționată, în caz contrar aceasta din urmă fiind lipsită de sens. Recurenta adaugă că, prin adoptarea articolului 80 din Regulamentul nr. 207/2009, legiuitorul Uniunii a dorit să limiteze competența de revocare a EUIPO doar la cazul avut în vedere la respectivul articol.

25 Prin urmare, prin examinarea posibilității de a revoca Decizia din 8 februarie 2016 privind adoptarea deciziei în litigiu pe baza principiului general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale și a articolului 83 din Regulamentul nr. 207/2009, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept.

26 Având în vedere aceste argumente ale recurentei, trebuie să se analizeze dacă Tribunalul a încălcat principiul potrivit căruia o lege specială derogă de la legile generale, prin faptul că a întemeiat revocarea Deciziei din 8 februarie 2016 în special pe principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale.

27 Potrivit articolului 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, EUIPO asigură revocarea oricărei decizii care conține o eroare care îi este imputabilă.

28 În această privință, în primul rând, trebuie precizat că, pentru motivele enumerate de Tribunal la punctele 29 și 33-38 din hotărârea atacată și necontestate de recurentă, camerele de recurs ale EUIPO dispun de competența de revocare prevăzută la articolul 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009.

29 În al doilea rând, este necesar să se arate că din modul de redactare a acestei dispoziții rezultă că o eroare de procedură evidentă, în sensul dispoziției respective, este o eroare flagrantă de natură procedurală săvârșită de EUIPO.

30 În vederea interpretării noțiunii de „eroare de procedură evidentă”, în sensul acestui articol 80 alineatul (1), este necesar, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 5 septembrie 2019, Verein für Konsumenteninformation, C-28/18, EU:C:2019:673, punctul 25).

31 În ceea ce privește contextul dispoziției menționate, trebuie precizat că atât articolul 80, cât și articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009, referitor la obligația de motivare a deciziilor EUIPO, fac parte din titlul IX din acest regulament, intitulat „Dispoziții de procedură”. Astfel, din economia regulamentului respectiv reiese că erorile de procedură din cauza cărora EUIPO, în temeiul respectivului articol 80 alineatul (1), își revocă decizia se referă, printre altele, la normele de procedură conținute în acest titlu, precum obligația de motivare.

32 Această interpretare este de asemenea susținută de obiectivul urmărit de articolul 80 alineatul (1) menționat. Dispoziția respectivă are astfel menirea să impună EUIPO obligația de a revoca deciziile afectate de o eroare de procedură evidentă în scopul de a garanta o bună administrare, precum și economii de procedură. Ținând seama de acest obiectiv, nu există niciun motiv pentru a exclude din domeniul de aplicare al articolului 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 erorile evidente săvârșite de EUIPO cu privire la nerespectarea obligației de motivare care îi revine în temeiul articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, care intră sub incidența dispozițiilor de procedură ale regulamentului respectiv.

33 Pe de altă parte, respectiva interpretare reflectă de asemenea jurisprudența constantă a Curții potrivit căreia obligația de motivare reprezintă o normă de procedură fundamentală care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 181).

34 Rezultă că orice încălcare a obligației de motivare, precum un viciu sau o insuficiență a motivării, constituie o eroare de procedură în sensul acestei dispoziții și că o lipsă de motivare, precum cea identificată de Tribunal, printre altele, la punctele 77-82 din hotărârea atacată, care afectează Decizia din 8 februarie 2016, revocată prin decizia în litigiu, constituie o astfel de eroare de procedură.

35 În plus, din moment ce rezultă, pe de o parte, din cuprinsul punctelor 48 și 52 din hotărârea atacată că EUIPO și repowermap.org aveau cunoștință de lipsa de motivare parțială care afecta Decizia din 8 februarie 2016 și, pe de altă parte, din cuprinsul punctului 82 din această hotărâre, că lipsa de motivare în cauză ar fi trebuit să îi suscite îndoieli recurentei cu privire la legalitatea deciziei

menționate, ceea ce recurenta nu contestă în stadiul recursului, toate părțile erau în măsură să identifice viciul de motivare în discuție, astfel încât este vorba despre o eroare de procedură evidentă în sensul articolului 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009.

36 În speță, rezultă că articolul 80 alineatul (1) din regulamentul menționat era aplicabil. În aceste împrejurări, trebuie admis argumentul recurentei potrivit căruia, prin aplicarea principiului general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale în locul articolului 80 alineatul (1) din regulamentul respectiv, Tribunalul a încălcat principiul potrivit căruia o lege specială derogă de la legile generale.

37 Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante, eroarea de drept astfel săvârșită de Tribunal nu este de natură să invalideze hotărârea atacată în cazul în care dispozitivul acesteia și, în special, concluzia potrivit căreia Decizia din 8 februarie 2016 a fost revocată în mod valabil prin decizia în litigiu sunt întemeiate pe alte motive de drept. Astfel, în ipoteza în care motivarea unei hotărâri a Tribunalului relevă o încălcare a dreptului Uniunii, însă dispozitivul acesteia este întemeiat pe alte motive de drept, o asemenea încălcare nu este de natură să determine anularea acestei hotărâri (Hotărârea din 30 septembrie 2003, Biret International/Consiliul, C-93/02 P, EU:C:2003:517, punctul 60 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 14 octombrie 2014, Buono și alții/Comisia, C-12/13 P și C-13/13 P, EU:C:2014:2284, punctul 62 și jurisprudența citată).

38 Or, din aprecierile care precedă rezultă că EUIPO era obligat să revoce Decizia din 8 februarie 2016 prin decizia în litigiu, adoptată în temeiul articolului 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel încât Tribunalul a considerat în mod întemeiat că Decizia din 8 februarie 2016 a fost revocată în mod valabil. Întrucât dispozitivul hotărârii atacate apare astfel ca fiind întemeiat pentru motivele de drept expuse la punctele precedente din prezenta hotărâre, se impune efectuarea unei substituiri a motivelor și constatarea că eroarea de drept săvârșită de Tribunal nu este de natură să determine anularea hotărârii atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 martie 2019, River Kwai International Food Industry/AETMD, C-144/18 P, nepublicată, EU:C:2019:266, punctul 22).

39 În aceste condiții, trebuie să se constate că primele patru motive, care se referă toate la raționamentul Tribunalului întemeiat pe principiul general de drept care autorizează revocarea actelor administrative nelegale și pe articolul 83 din Regulamentul nr. 207/2009, sunt inoperante. Prin urmare, acestea trebuie respinse fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea primului, a celui de al doilea și a celui de al patrulea motiv, contestată de EUIPO și repowermap.org, nici să se răspundă la argumentul întemeiat pe faptul că articolul 80 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 reglementează în mod exhaustiv posibilitățile de revocare a deciziilor EUIPO și se opune, așadar, unei astfel de revocări atunci când condițiile de aplicare a dispoziției menționate nu sunt îndeplinite.

40 În consecință, primele patru motive trebuie respinse.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe un viciu de motivare a deciziei atacate

– *Argumentele părților*

41 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurenta consideră că trimiterea pe care a făcut-o la decizia Marii Camere de Recurs a fost ignorată. Potrivit recurentei, punctul 24 din această decizie ar atesta faptul că camerele de recurs nu își pot revoca deciziile atunci când acestea fac obiectul unei acțiuni în fața Tribunalului. În fapt, nu ar fi posibil să se considere că decizia Marii Camere de Recurs citată anterior nu era relevantă în speță. Dimpotrivă, recurenta consideră că decizia menționată este relevantă în măsura în care ea se aplică procedurilor *inter partes* în dreptul mărcilor.

42 În plus, recurenta consideră că Tribunalul s-a contrazis afirmând, pe de o parte, la punctul 80 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs trebuia să răspundă, cel puțin în mod sumar, la argumentația detaliată a recurentei și că, pe de altă parte, camera de recurs nu era obligată să răspundă la argumentul recurentei întemeiat pe decizia Marii Camere de Recurs.

43 EUIPO și repowermap.org solicită declararea inadmisibilității motivului și contestă, pe fond, argumentele recurentei.

– *Aprecierea Curții*

44 Trebuie arătat că, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, un recurs trebuie să indice în mod precis elementele criticate ale hotărârii a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod specific această cerere și nu trebuie să constituie în realitate o cerere prin care se urmărește să se obțină o simplă reexaminare a cererii introductive prezentate în fața Tribunalului (Hotărârea din 18 octombrie 2018, Gul Ahmed Textile Mills/Consiliul, C-100/17 P, EU:C:2018:842, punctul 45 și jurisprudența citată).

45 În speță, este necesar să se constate că, prin argumentația întemeiată pe lipsa motivării deciziei în litigiu, recurenta nu face decât să repună în discuție decizia EUIPO fără să formuleze cea mai mică critică cu privire la raționamentul adoptat de Tribunal. Prin urmare, o asemenea argumentație, care nu este îndreptată împotriva hotărârii atacate, este inadmisibilă în cadrul unui recurs (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 noiembrie 2017, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Comisia, C-250/16 P, EU:C:2017:871, punctul 28).

46 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Tribunalul s-ar fi contrazis afirmând, pe de o parte, la punctul 80 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs trebuia să răspundă cel puțin în mod sumar la argumentația detaliată a recurentei și că, pe de altă parte, camera de recurs nu era obligată să răspundă la argumentul recurentei întemeiat pe decizia Marii Camere de Recurs, trebuie arătat că recurenta nu identifică punctul prezentei hotărâri care ar fi în contradicție cu punctul 80 din hotărârea respectivă și că argumentația ei nu este, în ansamblul său, suficient de clară pentru a putea identifica cu precizia necesară elementele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele juridice invocate în susținerea acestei critici, împiedicând astfel Curtea să realizeze controlul legalității (a se vedea, în ceea ce privește cerința clarității argumentației, Ordonanța din 30 ianuarie 2014, Fercal/OAPI, C-324/13 P, nepublicată, EU:C:2014:60, punctul 37 și jurisprudența citată).

47 Prin urmare, al cincilea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

48 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Articolul 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

50 Întrucât EUIPO și repowermap.org au solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar recurenta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Repower AG la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături